

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. J. C. K.
státní příslušnost P. r.
t. č. pobytem v ČR na adrese X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2025, č. j. OAM-470/ZA-ZA11-P09-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

- 1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2025, č. j. OAM-470/ZA-ZA11-P09-2025 („napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 23. 4. 2025. K žádosti uvedl, že je peruánské národnosti, katolického vyznání a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný.

Z vlasti naposledy vycestoval v dubnu 2025 do Španělska a odtud do Prahy. V minulosti pobýval pracovně v Japonsku, studoval v USA, a v Ekvádoru a Uruguay neúspěšně žádal o azyl. Cítí se zdrav, s ničím se neléčí, nikdy nebyl trestně stíhán. Žádost odůvodnil tím, že v ČR byl v roce 2009 jako turista a líbilo se mu zde. V Peru se cítí být psychologicky pronásledován, nebyl tam brán jako osobnost, necítil se tam svobodný. Také má ekonomické důvody, neboť jeho pobyt v USA se mu nezapočítal do důchodu, takže na něj nemá nárok. Dluží ve dvou bankách 15 000 USD za investice a životní náklady.

3. Žalobce k žádosti předložil písemné prohlášení, v němž popsal svůj životní příběh (práce, studium). Mj. uvedl, jeho osobnost je poněkud výstřední a má rád samotu. Je zvyklý mluvit sám k sobě, má vyšší IQ (135), je zvědavější než ostatní a také houževnatý. Uvedl, že jeho mysl je napojena na více lidí, formou „telepatického“ přenosu. Pozornost, kterou budí, má negativní vliv na řádné fungování jeho života, cítí se být vylučován. V Peru na policii mu řekli, že před pomluvami ho ochrání pouze zákony proti pomluvě nebo běžné zákony. Nechce měnit myšlení lidí nebo jejich kulturu.
4. Při pohovoru k žádosti dne 28. 4. 2025 žalobce uvedl, že z vlasti vycestoval bez problémů, jen koupil letenku. V ČR nikoho nezná, líbí se mu místní kultura a způsob života. Ve vlasti neměl problémy se státními orgány, neměl tam ani žádné problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. Ve vlasti je odlišná kultura, lidé tam smýšlí jinak než on (např. on má rád klasickou hudbu). Lidé pomlouvají a on se nemohl pomluvám bránit. Studoval grafiku, filozofii i jiné obory. V Peru musí žalobce brát jiné názory v potaz, je to tam podobné jako ve Španělsku, tady je snad kultura jiná. Podrobněji popsal své problémy s finančními prostředky (počítal s výplatou důchodu a zisku z investic). Pokud by byl v Peru finančně nezávislý, tak by tam zůstal. Příbuzné má v Peru (4 tety), a také v USA (1 teta). V případě návratu do vlasti se ničeho neobává, jen by musel čelit problémům, které popsal.
5. Žalovaný při posouzení žádosti vyšel z výpovědi žalobce, jím doložených skutečností a Informace OAMP ze dne 24. 1. 2025, Peru, *Bezpečnostní a politická situace v zemi* („Informace OAMP“).
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou dány žádné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné azylově relevantní důvody a žalovaný současně neshledal, že by obtíže žalobce bylo možné podřadit pod pojem „pronásledování“. Žalobce nesouhlasí s tím, jak jiné lidé v zemi původu přemýšlejí, což však nelze označit za „psychickou šikanu“ či psychologickou perzekuci“. Případ žalobce nesplňoval ani podmínky pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14, ani doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

II. Žaloba

7. Žalobce namítal, že žalovaný porušil zásadu individualizace správního řízení a povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se nevypořádal se všemi rozhodnými skutkovými okolnostmi případu a řádně nehodnotil provedené důkazy. Podle žalobce napadené rozhodnutí neobsahuje vazbu mezi skutkovými zjištěními, podklady pro rozhodnutí a právními závěry, přičemž odůvodnění neumožňuje přezkum zákonnosti rozhodnutí soudem.
8. Žalobce v průběhu správního řízení podal ucelenou, detailní a konzistentní výpověď, v níž popsal konkrétní útoky a okolnosti, které vedly k jeho obavám z pronásledování ze strany soukromých osob, proti nimž nemá možnost účinné ochrany ze strany státních orgánů země

původu. Žalovaný však tyto skutečnosti shrnul do závěru, že důvodem žádosti je snaha o legalizaci pobytu a ekonomické důvody, aniž by tento závěr jakkoliv odůvodnil nebo zpochybnil věrohodnost žalobcovy výpovědi.

9. Podle žalobce žalovaný zcela pominul subjektivní aspekt jeho obav z pronásledování, který je neoddělitelnou součástí posouzení postavení uprchlíka, a omezil se toliko na formální hodnocení žádosti. Podle žalobce žalovaný neprovedl komplexní posouzení jeho individuální situace ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani neposoudil možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona, přestože skutkové okolnosti tomu podle žalobce nasvědčují.
10. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný na jeho tvrzení neaplikoval relevantní ustanovení zákona o azylu ani příslušná ustanovení kvalifikační směrnice, ačkoliv pravdivost jeho výpovědi výslovně nerozporoval, a celou žádost bez řádného odůvodnění podřadil pod ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Tímto postupem mělo dojít k porušení jeho základních procesních práv.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, neboť z tvrzení uplatněných v průběhu správního řízení dovodil, že skutečnými důvody žádosti jsou především ekonomické potíže žalobce v zemi původu a jeho osobní problémy spočívající v odlišném způsobu přemýšlení, který měl podle žalobce vést k šíření pomluv o jeho osobě.
13. Žalobní námitky pouze okrajově opakují tvrzení uplatněná již ve správním řízení, zejména ve vztahu k obavám z jednání soukromých osob, a pouze obecně poukazují na nedostatek individuálního posouzení případu, avšak bez další konkretizace. Závěry správního orgánu o převážně ekonomické motivaci žádosti žalobce podle žalovaného žaloba nijak relevantně nevyvrací.
14. S důvody sdělenými žalobcem se žalovaný vypořádal dostatečně a podrobně, zejména na základě informací o zemi původu (viz Informace OAMP). Žalobce v průběhu řízení neuvedl, z jednání jakých konkrétních osob by měl mít obavy, přičemž opakovaně poukazoval především na obavy související s finančními problémy vyplývajícími z jeho investic do kryptoměn a na domnělé šíření pomluv. Ani po individuálním posouzení případu a se zohledněním informací o zemi původu neshledal žalovaný naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť návrat žalobce do Peruánské republiky podle jeho názoru nepředstavuje riziko pronásledování ani vážné újmy. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s.ř.s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, tzv. procedurální směrnice]. Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě původu.

18. Posouzení nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) je prospektivní, tj. je založeno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu do země původu. Uvedené ustanovení pracuje se „strachem“ jako subjektivním prvkem a „odůvodněností strachu“ jako objektivním prvkem; není tedy nezbytné, aby k pronásledování nutně došlo již v minulosti, byť to může být významnou indicií (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2020, č.j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS, obdobně rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č.j. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS). Riziko budoucího pronásledování musí být reálné, nikoli pouze hypotetické (tamtéž).
19. *Pronásledování* je vymezeno v § 2 odst. 4 zákona o azylu, a to jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, případně souběh jednání dosahující intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Za určitých podmínek mohou být původcem relevantního ohrožení i soukromé osoby, avšak významné je, zda stát je schopen a ochoten poskytnout účinnou ochranu a zda je dán důvod přičítat jednání soukromých osob státu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č.j. 5 Azs 50/2014-34).
20. Zároveň platí, že mezinárodní ochrana není nástrojem pro řešení obecných osobních či ekonomických obtíží v zemi původu; opakovaně uváděné ekonomické důvody samy o sobě azylový důvod nezakládají (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, č.j. 3 Azs 20/2003-43). Obdobně samotná subjektivní nespokojenost bez dalšího nepředstavuje strach z pronásledování ve smyslu § 12 (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2019, č.j. 6 Azs 335/2018-35, bod 44).
21. V projednávané věci ze správního spisu plyne, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Naopak při pohovoru výslovně uvedl, že ve státě původu neměl problémy se státními orgány a neměl ani žádné obtíže z důvodů rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politického přesvědčení. Jádrem jeho motivace spočívalo v osobní nespokojenosti s prostředím v zemi původu a v důvodech ekonomických (dluhy, očekávání příjmů, otázky důchodu), přičemž současně uvedl, že pokud by byl finančně nezávislý, ve vlasti by zůstal. Za této situace nebyl naplněn zákonný předpoklad „odůvodněného strachu z pronásledování“ z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b).
22. Pokud žalobce popisoval „psychologické pronásledování“ v podobě pomluv, pocitu vylučování a kulturní odlišnosti, uvedené skutečnosti – i při respektování prospektivní povahy posouzení – nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a současně postrádají azylově relevantní motivaci. Tyto okolnosti se blíží spíše subjektivní nespokojenosti se společenským prostředím, která sama o sobě azylový důvod nezakládá. Nadto žalobce ve správním řízení uvedl, že v případě návratu do vlasti se „ničeho neobává“, pouze by čelil popsaným obtížím.
23. Žalobce v žalobě nově tvrdí, že jeho obavy pramení z pronásledování ze strany soukromých osob, proti nimž nemá možnost účinné ochrany. Soud k tomu předně uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce ve správním řízení stavěl žádost na tvrzení konkrétních útoků či hrozeb ze strany konkrétních soukromých osob (např. vyhrožování, nátlak, násilí apod.). Žalobce takový „azylový příběh“ ve správním řízení nevylicil, ačkoliv k tomu měl dostatečný prostor. Pohovor je standardně veden právě k tomu, aby žadatel mohl podrobně popsat okolnosti, jež považuje za rozhodné pro posouzení jeho žádosti; tato tvrzení (o „pronásledování“ ze strany soukromých osob) proto nejsou pro soud přesvědčivá.

24. Navíc ani žalobní tvrzení v tomto směru neobsahují takovou míru konkrétnosti, která by mohla zpochybnit skutkový závěr žalovaného. Žalobce ani v žalobě blíže neoznačuje, kdo měl být původcem tvrzených útoků, jaké konkrétní akty vůči němu měly být činěny, v jakém časovém období a s jakou intenzitou, ani proč by v jeho případě ochrana státu nebyla dostupná či účinná. V projednávané věci žalobce nic takového konkrétně netvrdil; z obsahu spisu naopak plyne, že se ve věci pomluv na policii v zemi původu obrátil a bylo mu sděleno, jaké standardní prostředky ochrany připadají v úvahu.
25. Doplnková ochrana se podle § 14a odst. 1 zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro azyl, pokud jsou dány důvodné obavy, že by mu po návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, vymezené taxativně v § 14a odst. 2. Na rozdíl od pronásledování dle § 12 není u doplňkové ochrany podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí vážná újma v zemi původu, ale právě existence tohoto skutečného nebezpečí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 Azs 87/2019-58). K poskytnutí doplňkové ochrany nestačí snížení kvality života cizince, byť citelnější; institut mezinárodní ochrany není určen k řešení tvrdých životních poměrů v řadě států (srov. např. usnesení NSS ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67).
26. Žalobce netvrdil skutečnosti, které by nasvědčovaly hrozbě některé z forem vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu (trest smrti/poprava, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení, či vážné ohrožení života civilisty v situaci ozbrojeného konfliktu). Jeho tvrzení směřují do roviny osobní nepohody, vnímaných pomluv a ekonomické situace. Takové okolnosti samy o sobě nenaplňují zákonný rámec vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a odpovídají situaci, kdy jde o snížení kvality života či obtížné životní podmínky, které však institut doplňkové ochrany neřeší.
27. Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu splněny nejsou.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýkal. Soud neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2. února 2026

Lenka Bahýřová, v. r.

samosoudkyně